

BÉKEHARANG

HITMÉLYÍTŐ, HITÉBRESZTŐ ERKÖLCSNEMESÍTŐ LAP.
MEGJELENIK MINDEN HÓ ELSEJÉN

ELŐFIZETÉSI DIJ EGY ÉVRE 2. P. EGYES SZÁM 20 F.
Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Budapest, VI., Felsőerdősor 5. I. emelet.

„Célegyenest igyekszem.“

Pál apostol mondja magáról. Bepillantást enged saját életébe. És milyen tanulságos ez számunkra. Minél többet foglalkozunk ezzel a vallomással. Pál nem fél beismerni, hogy még nem érte el a célt, hogy még nem tökéletes. Mennyi képmutatás maradna el, ha mi is mindig ilyen őszinték volnánk. Ehelyett az történik, hogy megelégszünk azzal, hogy embertársaink előtt akarunk jó állapotban megjelenni. És milyen nehéz ez többnyire.

Szeretnénk a célt elérni. Szeretnénk ha életünkben sok sikert tudnánk elérni. De nem ügyelünk rá, hogy melyik út vezet a célhoz. Pál élete telve volt sok szenvedéssel. Sokszor értették őt félre. De semmi sem hozta őt ki a kerékvágásból. Ő csak haladt előre. Persze ez nem mindig állt abból, hogy az emberek hallgattak rá és elfogadták tanítását. Ellenkezőleg, számára az is előhaladás volt, ha a börtönben ült és látszólag tétlenségre volt ítélve.

Pál tudott örülni a szenvedések közepette is. De hogyan tudta ezt? Ugy hogy neki nem volt külön programja, hanem sajátjává tette Isten programját. Előtte egy percre sem tűnt el az Üdvözítő élete. Szinte másolta azt. Élte az Üdvözítő életét. Telve önmegtagadással és szenvedéssel. De Ő nem zúgolódott, mert tudta, hogy ez a feladata és ez az út a cél felé.

Mi tudjuk mi az a „görbe út“! Sajnos sokszor látszik ez kívánatosabbnak, mint az egyenes, a „célegyenes.“ De kényelmesebbnek is gondoljuk olykor mindent engedni a maga útján. „Már minden mindegy nekem.“ Mondják némelykor azt is, hogy semmit sem lehet tenni a mai világban.

Próbáljunk magunkra eszmélni. Mi is vagyok én, ha az Ur Jézus nevét viselem? Kereszténynek lenni a legdicsőbb dolog ma is, de egyben vállalnunk is kell Krisztus életét és azokat a feladatokat melyeket reánk bízni akar. Nem lehet enélkül keresztény az ember.

Akárhogy szeretnénk is elkerülni, se-hogyan sem sikerül. Nekünk is itt kell elindulni. „Nem gondolom, hogy már elértem volna.“ Sőt bevallom, hogy nem is komolyan kíséreltem meg az önmegtagadás útját vállalni. Nem is tartottam számomra olyan kívánatosnak, hogy Jézus életét éljem. A világ gunyjavá lenni, mint Jézus, valóban nehéz sors ma is. Szeretni azokat is, akik nem csak semmibe sem vesznek minket, de egyenesen, ahol csak valami kifogásolható észrevesznek bennünk, mindjárt felhasználják ellenünk. Törni és hallgatni csak akkor tudunk, ha mint Pál apostol célegyenest igyekszünk mindig előre.

Az Üdvözítő életének másolása, élése lehetetlen, ha egy pillanatra is levesszük Róla tekintetünket. Vele minden lehetséges, nélküle semmi! Igéretei sohasem valósulhatnak meg a mi életünkben, csak akkor, ha az Ő élete lesz a mi életünk. Csak ha az Ő munkája lesz a mi munkánk, csak akkor lesz életünk eredményes élet. Ha mi meg sem kíséreljük hitben élni, nem is tapasztalhatjuk az Ő közelségét és erejét. Jézus minden alkalmat felhasznált, amely kínálkozott neki. Nem tekintett arra, hogy az egy egyszerű, emberektől elfelejtett, vagy épen megvetett ember, vagy egy gazdag esetleg tudós ember az, aki hozzá jön. Ő mindig Isten képét látta minden emberben és ismerte Isten akaratát, amely nem engedte, hogy elveszen egy is. Ne tekintsünk semmit sem lehetetlennek. Isten az akivel dolgozunk van. Ha Ő valamit akar, meg is valósítja azt. Fontos, hogy az Ő jelenlétében éljünk mindig és igéreteit hitben használjuk fel mindenkor. Pállal együtt mi is csak a gyengeségünkkel dicsekedjünk. De Pállal együtt legyünk erősek akkor is, ha tudjuk, hogy gyengék vagyunk. Ez célegyenes. Erre igyekezzünk. T.

Ki kincseit s gazdagságait a földre helyezi, nincs mit reméljen az égtől. De mit is remélhetne az égtől, hová mitsem adott? Amit lelkedért teszel, az lesz egyedül a tied; amit pedig itt hagysz, elvesztetted örökre.

(Aranysz. János.)

Aldott közösség.

I. Mikor azonban tudokra esett a Thessalonikából való zsidóknak, hogy Bereában is prédikálta Pál az Istennek ígését, elmenének és a sokaságot ott felhőboríték. De akkor mindjárt kibocsáték az alyfiak Pált, hogy utazzék a tenger felé: Silás és Timoteus azonban ott maradának. Akik pedig elkísérték Pált, elvívék őt egész Athenig és parancsát vévén Siláshoz és Timoteushoz, hogy minel hamarabb menjenek ő hozzá elmenének. (Csel. 17/13—14.)

Egy énekben ezt olvashatjuk:

Ellenségünk legyerverben áll
Soha, de soha nem szundikál.

És ez valóban így van. Ezt mutatja a bereai ébredés is. Ott a zsidó közösségnek egy tekintélyes része az Urhoz tért. Erre az ördög nyugtalan lett. Ha ez így tovább tart, akkor az egész zsidóság elfogadja a Megfeszítettet. Ezt meg kell akadályozni. És ezért arról gondoskodott, hogy a Bereában történt eseményekről hír érkezzék Tessalonikába. Onnan azonnal zsidók jöttek Bereába, hogy zendületet támaszsanak az apostol ellen. Az ördög erősen fujta a parazsat és nagy tüzet szított. Nem maradt más hátra, minthogy Pál menekülésszerűen elhagyja a várost. Ahogy ez akkor történt, úgy van ez ma is. Ahol az Ur Jézus az Ő országát építi, ott van az ördög is, hogy akadályokat gördítsen és megzavarja Isten munkáját. Azelőtt gyakran szomorkodtam, ha egy közösségben nehézségek léptek föl. De nem teszem többé, mert tapasztalom, hogy ilyen nehézségek mindenütt előfordulnak, hol Isten országát építik. Hol nem építik, hol nem mentenek lelkeket, ott az ördög jelenléte sem vehető észre. De ahol az ébredés szele fuj, ott a pokol mozgékony lesz, hogy föltartsa Istenországának növekedését. Azért az ilyen Isten országa építésének szükséges kísérő jelenségei.

Midőn azonban a sátán fölkerelkedik, nyilvánvaló lesz az Ur ígérete is: Én veletek maradok a világ végezetéig. Az apostolszámára fájdalmas a Bereából való távozás, hiszen oly üdítőleg hatott rá Isten gyermekeinek ez a közössége. Figyeljük meg, hogy miben nyilvánította ki magát e közösség. Először is azt látjuk, hogy mily szeretettel csüngtek e hívők az apostolon. Midőn észrevették, hogy az apostol élete Bereában nincsen biztonságban, azonnal elindították. Szívesen maradtak volna vele. Amilyen gyorsan csak lehetett, elkészítették az utra. Nem hagyták azonban magára, hanem az ujonnan megtért lelkek tekintélyes számban elkísérték és Athenig mentek vele. Komoly áldozat volt ez, melyet így érte hoztak. Akkor ez az ut sok időbe telt, amely alatt nem dolgozhattak és kereset nélkül maradtak és ezt bizonyára megérezték. Midőn azonban Pál azt kívánta tőlük, hogy térjenek vissza és hagyják őt magára, akkor azt mondták: Erről nem is kell

beszélni. Azt gondolod, hogy ez áldozat nekünk? Mi egész természetesen találjuk, hogy téged elkísérjünk. Te nekünk az élet beszédét hirdeted és az üdvösség útjára irányítottál minket, akkor az egész természetesen, hogy mi neked a szeretetünket bebizonyítsuk. És azután Pál engedte, hogy Athenig kísérik. Mennyire felüldíthette a bereabelieknek ez a szeretete. A tessalonikabeli zsidók gyűlöletét a bereabeliek szeretete háttérbe szorította és fényesen világított a sötét éjszakába. Így tapasztalhatta az apostol azt, amit Dávid a 23-ik zsoltárban ír: — Megvámítja lelkemet . . .

Valami drága és dicső a hívőknek szeretete azokhoz, akik nekik Isten ígését hirdetik. Erről leveleinek legkülönbözőbb helyén megemlékezik az apostol. Hol ez a szeretet hiányzik, ott hiányzik az igazi hívőélet bizonyítéka, hol ez a szeretet megnyilvánul, ott az az igazi belsőéletet jelenti az apostol szerint. A galáciai gyülekezetben hiányzott ez a szeretet és hála az apostollal szemben. Azért írjk ezeket a hatodik rész 6-ik versében — Aki pedig az ígére tanítatik közölje minden javát a tanítójával. És azután így folytatja. — Ne tévelyegjete, Isten nem csufoltatik meg. — Ezt rendesen nem együtt értelmezik, de vegyük ezt összefüggően, ha igazán akarjuk érteni. Pál intőleg és óvólag felel meg az újat és inti a galatákat: — Vigyázzatok nem nekem tesztek valamit, de az Urnak. A ti hálátlanságotokat és szeretetlenségeket az Ur úgy veszi, mintha vele szemben tennétek. Ne tévelyegjete, Isten nem csufoltatik meg. Mily komoly ez az intés, ha ezen összefüggésben gondoljuk el.

Mily másképp áll Filippiben. A filippibeli-ekhez mily dicsőre szól az apostol. Azt írja (negyedik részben) Jól tettétek, hogy nyomorúságomban megemlékeztek rólam stb. Nem volt az apostol személyes érdeke az ilyen adomány. Jól tudta, hogy Mestere gondoskodik róla, de mégis örült, mert arra következtetett belőle, hogy azok az igazi hitben állnak. Az igazi hit szívélyes szeretetben és hálában nyilvánul azokkal szemben, kik nekünk Isten ígését hirdetik.

Ha mi a bereai hívőkkel hasonlítjuk össze magunkat, nem látjuk-e, hogy gyakran mily hiányos szeretetünk? Oh, abban az időben élünk, midőn a szeretet sokakban kihül, s midőn a szeretetet és hálát még Isten gyermekei közösségében is túlhaladott álláspontnak néznek. Mi erősíti meg jobban az Ur szolgáit, mint a mi szeretetünk és érettök való könyörgetésünk. Ha vissza akarjuk verni a sátán támadását akkor ne engedjük azt az érzést feltámadni, amely egykor Illést szomorította, hogy: — Egyedül maradtam . . . — hanem akarjuk őket hordozni szeretetünkkel és imánkkal. Ez szükséges. Ez megerősíti őket. Ez új kedvet és erőt ad a munkához és szolgálathoz, ha az bármily nehéz és fáradságos is.

Ami a mi hívő életünkben oly nagyon szükséges ma is, annyi testvéri viszály és harc között, az a szeretet új kitöltése. Ah, bár az Ur Szenlelke ereje által kitöltene az Ő szeretetét a hívő szivekben ma is, mint akkor Bereában.

(Modersohn E. után l. j.)

Az Ur segítsége.

Legyen segítségemre a te kezéd, mert a te határozataidat választottam.

(119. zsolt. 173.)

Nincs életünknek olyan területe, ideje és szaka, hogy ne volna szükségünk az Ur segítségére. A családi életben, hivatásunknál, a hétköznapi kenyérgondok és életünk válságos pillanataiban érezzük, hogy csak sz Ur kegyelme lehet segítségünkre. Lelkiharcainkban is az segít, a győzelemre és ha a halál árnyékának völgyében járunk, akkor is csak az Ő segítsége tud bátorságot és bizalmat adni. Ezt nemcsak Isten gyermekei, hanem a világ is érzi, mert nyomoruságai és kétségei, fájdalmi között vágyakozva fordul az isteni segítség felé.

A zsoltáriró is, az Ur kezének segítségét kéri. De e mondatot nem azzal fejezi be, hogy... legyen segítségemre a Te kezéd, — hanem tovább is van mondanivalója. És ez a mondanivaló nem ígéretés, mint annyi soknál aki az Ur segítségét kéri, hanem egy határozott kijelentés.

Legyen segítségemre a Te kezéd, mert a Te határozataidat választottam. Sokan kívánják az Ur kezeinek segítségét, de nem az Ur, hanem a maguk határozatához. És ebben van a magyarázata annak, hogy a valóságban aránylag mily kevesen tapasztalják és élik át teljes bizonyossággal az Ur segítségét és gondolnak arra halás szívvvel.

Az Ur kezeinek segítségére, csak annak van joga számítani, aki az Ő határozatait választja. Nincs jogunk segítséget remélni a mi balgatag emberi elgondolásainkhoz, vagy olyan dolgokban, amely az Ur határozatával ellenkezik.

Kedves lélek, aki vágyakozol az Ur segítségére vajjon az Ő szent határozatait választod-e? Amikor igénkben választásról van szó, ez két fontos dolgot jelent. Az egyik az, hogy több eshetőségről van szó. Csak két, vagy több ember, mód, feltevés, út, vagy tárgy között lehet választani. Életünk és körülményeinkben is a legtöbbször ilyen választási lehetőség van. Vagy-vagy. És Isten gyermekeinek életében ez a választás, az Ur, a maguk, a világ akarata között lehetséges. Ha egy helyzetbe kerülünk, választhatjuk az Ur határozatát, a magunk félmegoldását, s a világ elgondolását. De csak az első esetben reménykedhetünk az Ur segítségében.

A választás továbbá azt jelenti, hogy azt nekünk kell megtenni. Nem az Ur, a prédikátor, vagy egy testvér választ helyettünk, hanem mi. És ez a választás teljesen tőlünk függ. Tehát végeredményben az Urnak a segítsége az Ur határozatával szemben tanusított magatartásunk irányítja. Amilyen mértékben választjuk határozatát, olyan mértékben jön a biztos segítség. Igen, ha e segítség föltételeit teljesítjük, úgy az biztos. Csak azt nem irhatjuk elő, hogy mikor és hogyan érkezik. Sokszor azt gondolnánk, hogy elkésik. De nem. Az Ur segítsége soha el nem késhe. Lázár sirjához az Ur Jézus emberileg későn érkezett, de elég időben ahhoz, hogy az Atya megdicsőítessék a Fiuban. És a mi számunkra lehet-e dicsőbb cél, minthogy az Urat dicsőítsük életünkben azon keresztül, hogy határozatait választva, az Ur megmentő és segítő kegyelmét áldjuk és hirdetjük. (l. j.)

H I R E K

„Ne felejtjük el, hogy advent első vasárnapjának perselypénze a szenttamási árvaházunké.”

— 0 —

A kaposvári gyülekezetben nov. 19—23-ig esténként Tessényi János és Sebele György szuperintendens testvérek evangelizáltak. Valóban a felüdülés órái voltak ezek a gyülekezet számára és hisszük, hogy az Ur mentő kegyelme nem engedi, hogy ezen áldásos esték gyümölcstelenül elmuljanak.

— — —

Hafner Werner prédikátor október 25-én 45 éves korában Svájcban, meghalt. Elköltözött testvérünk évekkal ezelőtt a budapesti német gyülekezetben munkálkodott, majd az újvidéki gyülekezet prédikátora volt.

— — —

Október hó 14-én a lipcsei diakonissza egylet kórházában 62 éves korában meghalt Schnädelbach Pálné. Elköltözött testvérünkben Hecker Ádám a budapesti német gyülekezet lelkipásztorának s szuperintendensnek felesége édes anyját gyászolja. A halálhírt az elhunyt fia, Schnädelbach Herbert prédikátor közölte a pesti rokonokkal, ki többek között azt írta, hogy ott volt édes anyja halálos ágyánál és ha még nem lett volna hívő, azzá kellett volna lennie, látván, hogy édesanyja mily boldog nyugalommal hunyta le szemeit, hogy valósággá válják számára az, amit eddig hitben élt át. „Boldogok, akik az Urban halnak meg...”

— 0 —

Imaterem avatás Zentán. A Mindenható Isten gazdag áldásából egy nagyobb és tágasabb imaházat vehettünk Zentán, amelyben körülbelül 80 ülőhely van. Hálát és köszönetet mondunk az Urnak ezért és minden jótétemé-

nyéért, amit velünk tett. Imaházunk felavatása 1941. okt. 26-án volt és ezen a napon aratási hálaünnepélyt is tartottunk. Erre az alkalomra lejött Budapestről Tessényi János szuperintendens testvér, Szegedről Hecker Henrik prédikátor testvér és több szegedi és óbecsei testvér, akikkel az Ur áldásából örömmel tölthettük el ezt az ünnepélyt.

Az imaházavatási istentisztelet délelőtt fél 10 órakor kezdődött. A megnyitó beszédet Hecker Henrik Zsid. 2,1 ige alapján tartotta. Ezután Tessényi János felavatta az imatermet. A felavatás után Takács Antal prédikátor egy zentai fiatal párt esketett.

A délutáni órákban tartotta a gyülekezet évi aratási hálaünnepélyét. A zentai ifjuság előadta a „tékozló fiút”. Az óbecsei és szegedi ifjúsággal egyetemben karénekekkel és szavallatokkal járultak az ünnepi hangulat emeléséhez. Majd este ifjusági összejevetel fejezte be e szép áldásos napot. A zsufozásig megtelt imaterem és Isten lelkének érezhető hatása tette részünkre oly széppé ezt a napot. (M. N.)

A mi Istenünk drága nevei.

A mi Atyánknak és Megváltó Jézusunknak nevei oly számosak a Szentírásban. Foglalkozunk eme szent ádventi időszakban ezen drága nevek egynémelyikével.

A te neved kiöntött drága kenet — olvasuk az Énekek Éneke I. fejezetében. Igen, Jézus neve a legnemesebb, legdrágább szeretet illatát árasztja erre a világra. „És származik egy vesszőszál Isai törzsökéből és gyökereiből egy virágszál nevededik — írja Ezsaiás próféta. Jézus a legszebb virágszál, sároni rózsa, völgyek liljoma az Őt szerető kedves lelkek számára. Ő a népek zászlója — mondja róla Ezsaiás — Akinek zászlója alá mind eljönnek; akik örök életre hivattattak. „Én vagyok Dávidnak ama gyökere és ága, ama fényes csillag — olvassuk Jel. könyve 22. részben. Legragyogóbb fényes csillag, világ világossága a mi Urunk Jézus. „Én vagyok az Alfa és az Omega, a kezdet és a vég” Jel. 11. 6. A mi életünk e földön csak úgy lehet szép, ha minden munkánkat vele kezdjük és végezzük. Az Ő szent nevét hívjuk segítségül mikor a napot megkezdjük és Neki adjunk hálákat, mikor a napot befejezzük. Ő a jó Pásztor, Aki mindenképpen gondunkat viseli, akinek figyelme mindenre kiterjed életünkben. Jézus a mennybe vezető keskeny ut számunkra és az ajtó, szoros kapu, amely ajtón keresztül lehet csak az örökéletre eljutni. R. M.

Gyülekezeteink és testvéreink, ne felejtsetek el karácsonyi és újévi könyv, levelezőlap, traktátus és naptár szükségleteiket a KERESZTYÉN KÖNYVESHÁZNÁL (VI. Felsőerdősor 5.) beszerezni.

Szerkesztői rovat.

A szent adventi időszak minden esztendőben sok örömet és áldást hoz a keresztyén embereknek. Ilyénkor mégis több időt szentelünk a készülődésre, Krisztus fogadására. Ez egyik magyarázata az áldásoknak. Mi sokszor elfelejtjük Üdvözítőnket és sokszor élünk és cselekszünk nélküle. Innen az elhagyatottság érzése és örömtelen életünk magyarázata. Az ádvent egész figyelmünket és egész szeretetünket a közelgő Jézusra irányítja és mindig újra tudatára ébredünk annak, amit sohasem szabadna elfelejtenünk: „Én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig.” Szívből kívánjuk, hogy k. olvasóink a közelgő karácsonyi napokban valóban örvendezhessenek Krisztus Urunknak áldott születésén!

A szeretet nem abban rejlik, hogy mi várunk valamit. Az igazi szeretet mindig abban áll, hogy örvendezik az alkalmon, amikor adhat. Ezért sohasem panaszkodjunk amiatt, ha az emberek minket felejtenek el, hanem örvendezzünk, ha nekünk alkalom nyílik bármily kis mértékben szolgálni felebarátainknak. Minél jobban fog ez sikerülni nekünk, annál hasonlatosabbakká leszünk Óhoz, aki eljön hozzánk, hogy minket szeressen.

Nagy hálával tartozunk a jó Atyának azért, hogy a budakeszi-i gyermekotthonunkat nagyobb szerencsétlenségtől megóvta. November 5-én hajnalban kigyulladt az egyik épület tetőzete és annak kb. negyedrésze a tűz martaléka lett. De nagyobb bajtól és kártól megóvott minket az Ur. Neki legyen hála és dicséret érette. — Emlékezzünk meg könyörgéseinkben a budakeszi-i szép munkáinkról, különösen a mostani ádventi időszakban.

Ez évben ez az utolsó száma lapunknak. Szeretettel kérjük, ne utó hanem előfizetője legyen lapunknak!!!

A KIADÓHIVATAL.

(Kéziratokat nem őrzünk meg, sem vissza nem küldünk.)

Kiadja: Keresztyén Könyvesház korl. fel. Szövetkezet, Budapest, VI., Felsőerdősor 5.

Felelős kiadó és szerkesztő:
Tessényi János, Budakeszi, Fő-u. 5.

Nyomatott: Kultura könyvnyomdában, Kaposvár.
Nyomdáért felel: Henezter István.